

4. การบัญญัติชื่อพฤกษศาสตร์

ความมุ่งหมายและจุดประสงค์

มนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ภาษาย่อมมีการกำหนดชื่อเรียกสิ่งของต่าง ๆ ขึ้น เพื่อสะดวกในการนำมาใช้สื่อความหมายได้อย่างแน่นอนเที่ยงตรงในหมู่เหล่าสังคมที่ใช้ภาษาเดียวกัน การให้ชื่อสิ่งต่าง ๆ นั้นเป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้คิดตั้ง คืออาจจะตั้งตามลักษณะที่ปรากฏ เช่น หญ้าปล้อง ผักขมเขียว ดอกเข็ม สาบเสือ ฯลฯ อาจจะตั้งตามตามวิสัยของพืช เช่น หน่อไม้ฝรั่ง ดอกกลมแสง พริกชี้ฟ้า ถั่วดำ ถั่วแดง ถั่วเขียว ฯลฯ หรืออาจตั้งชื่อให้คล้ายกับชื่อคนที่เกี่ยวข้อง เช่น กนิษฐรงค์ สนประดิพัทธ์ หญ้าขจรจบ เป็นต้น ซึ่งชื่อเหล่านี้ใช้เป็นสื่อความหมายสำหรับกลุ่มคนในวงแคบเท่านั้น แต่บางครั้งชื่อที่ตั้งอาจจะมีการเพี้ยนกลายจนเกิดความไม่เข้าใจแก่ผู้สนใจในภายหลังได้ เช่น เรียกต้นเปเปโรโรเมียว่า แอ็บเบอร์ เรียกการ์ลิกไวน์ว่า กาลิลิวยาย เรียกสแปนิชมอสส์ว่า มีอดสปิง เป็นต้น

เนื่องจากนักพฤกษศาสตร์มีอยู่หลายชาติ หลายภาษา จึงมีโอกาสเกิดความสับสนในการเรียกชื่อพรรณไม้ได้ แม้จะเป็นชนิดเดียวกันก็เรียกชื่อต่างกัน เช่น ทับทิม เป็นชื่อสามัญของผลไม้ในไทย ชื่อท้องถิ่นภาคเหนือเรียกว่า มะก้อ ลาวเรียกว่า ผิลา จีนเรียกว่า เซี่ยะหลิว มาเลย์เรียกว่า ตะลิมะ อินเดียเรียกว่า ตะติมะ สเปนเรียกว่า กรานาดา อังกฤษเรียกว่า ปอมกรานาต ฯลฯ การเรียกชื่อพืชชนิดเดียวกันแตกต่างกันออกไปเช่นนี้ เกิดปัญหาทำให้ยากแก่การเข้าใจร่วมกัน นักพฤกษศาสตร์ เช่น ฌอง โบเอ็ง และ คาร์ล ลินเนียส จึงเสนอให้ตั้งชื่อพรรณไม้ต่าง ๆ ที่รู้จักให้เป็นชื่อสากลสำหรับทุกชาติทุกภาษา เพื่อความเข้าใจร่วมกัน โดยกำหนดให้ใช้เรียกและเขียนชื่อพรรณไม้เป็นภาษาละติน ด้วยเหตุผลว่าภาษาละตินเป็นภาษารากฐานของภาษาต่าง ๆ ทางยุโรปซึ่งเป็นแหล่งที่มีการศึกษาทางพฤกษศาสตร์มาก และปัจจุบันภาษาละตินมิได้เป็นภาษาประจำชาติของประเทศใด ๆ อีกแล้ว ทุกชาติจึงควรมาใช้ร่วมกันได้ด้วยความเป็นกลางปราศจากอคติ

จุดประสงค์ของการตั้งชื่อพฤกษศาสตร์นั้น ก็เพียงเพื่อใช้ประโยชน์ในการอ้างอิงให้ตรงกันเท่านั้น มิได้ประสงค์จะแสดงลักษณะหรือประวัติของพืชชนิดนั้น ๆ แต่อย่างใด เช่น ต้นการะเวก *Artabotrys siamensis* มิได้หมายความว่ามีการกำเนิดหรือพบเฉพาะในดินแดนประเทศไทยเท่านั้น

หลักการบัญญัติชื่อ

ในบรรดาชื่อพฤกษศาสตร์ของพืชนั้น ปรากฏว่าพืชบางชนิดพันธุ์มีชื่อวิทยาศาสตร์อยู่หลายชื่อ ทั้งนี้เพราะนักพฤกษศาสตร์สมัยก่อนต่างก็ทำงานของตนเป็นเอกเทศ ไม่สู้จะมีโอกาสติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันโดยอุปสรรคในความเจริญทางการสื่อสาร และคมนาคมยังไม่อำนวยความสะดวก กอปรกับความมีทิวิมุ่งแข่งขันชิงเด่นต่อกันและมีความรู้สึกทางด้านชาตินิยมรุนแรง จึงต่างก็ตั้งกฎเกณฑ์เป็นของตนเอง และตั้งชื่อพืชที่ตนพบใหม่ขึ้นทำเนียบนามไว้ ไม่เป็นระเบียบอันเดียวกัน ทำให้ชื่อพืชและหลักการตั้งชื่อมีความสับสนสร้างปัญหาให้แก่นักพฤกษศาสตร์รุ่นหลังเป็นอย่างมาก

ดังนั้นใน พ.ศ. 2410 อัลฟรึส เดอ ก็องโกล จึงนำคหมานักพฤกษศาสตร์จากยุโรปและอเมริกา จำนวน 150 คน มาประชุมระหว่างชาติขึ้นเป็นครั้งแรกที่กรุงปารีส ช่วยกันพิจารณาระเบียบและหลักการตั้งชื่อพืช เรียกสั้น ๆ ว่า Paris Code และทำการแปลเป็นภาษาอังกฤษในปีต่อมาชื่อ Laws of botanical nomenclature ต่อมาในการประชุมสภาพฤกษศาสตร์สากลครั้งที่สองที่กรุงเวียนนา เมื่อปี พ.ศ. 2448 ที่ประชุมได้ร่วมกันตั้งปฏิญญาสากลว่าด้วยการบัญญัติชื่อทางพฤกษศาสตร์ (International Code of Botanical Nomenclature) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Vienna Code แต่นักพฤกษศาสตร์บางคนทางอเมริกาก็ยังไม่ยอมรับกฎนี้ไปใช้ จนในการประชุมครั้งที่ห้าที่เมืองเคมบริจด์เมื่อ พ.ศ. 2473 จึงรวมกฎเกณฑ์ทางยุโรปและอเมริกาเข้าด้วยกันสำเร็จ ทุกประเทศยอมรับไปใช้ทั่วกัน ปัจจุบันการประชุมสภาพฤกษศาสตร์สากลระหว่างประเทศยังดำเนินติดต่อกันมาทุกช่วงระยะเวลา 5 ปี และได้มีการแก้ไขปฏิญญานั้นเสมอมาจนในปัจจุบันมีอยู่ทั้งหมด 83 มาตรา

สำหรับหนังสือเล่มนี้จะสรุปเอาแต่ประเด็นสำคัญของปฏิญญานี้มากล่าวโดยสังเขปเท่าที่จำเป็นแก่การใช้งานในระดับการศึกษาชั้นปริญญาตรี กล่าวคือ

หลักการทั่วไป

1. ต้องเป็นภาษาละติน หรือทำให้มีลักษณะเป็นภาษาละติน (Latinized)
2. อักษรนำหน้าของระดับอนุกรมวิธานที่สูงกว่าชนิดพันธุ์ขึ้นมา ให้เขียนด้วยอักษรพิมพ์ตัวใหญ่ และตั้งแต่ระดับชนิดพันธุ์ลงไปให้เขียนด้วยอักษรพิมพ์ตัวเล็ก

3. ชื่อที่จะตั้งต้องไม่ยาวเกินความจำเป็น ไม่หยาบคาย ไม่อ่านยาก ไม่ตลกขบขัน ไม่เขียนหรือออกเสียงใกล้เคียงกัน ไม่กำวรวรรณสิทธิ์ของบุคคลอื่น ไม่เป็นการเหยียดหยามหรือดูหมิ่นศาสนาวัฒนธรรม
4. ชื่อที่จะตั้ง ถ้ามีมากกว่าหนึ่งคำหรือหนึ่งพยางค์ คำหรือพยางค์ที่นำมาใช้รวมกันนั้นต้องเป็นภาษาเดียวกัน
5. ชื่อที่ตั้งจากชื่อของบุคคล ชื่อทางภูมิศาสตร์ ชื่อเรือหรือสิ่งมีชื่อเสียงต่าง ๆ ให้เขียนเต็มชื่อ ห้ามมิให้ย่อ
6. ชื่อที่จะตั้งไม่ให้ใช้สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายกำกับการออกเสียง ถ้ามิให้เปลี่ยนเป็นตัวอักษรให้หมด เช่น

ä	เปลี่ยนเป็น	ae
ö	เปลี่ยนเป็น	oe
ü	เปลี่ยนเป็น	ue
è, é, ê	เปลี่ยนเป็น	e หรือ ae
ñ	เปลี่ยนเป็น	n
ó	เปลี่ยนเป็น	oe
á	เปลี่ยนเป็น	ao
7. ชื่อที่จะตั้ง ถ้ามีรากศัพท์เดิมให้ทำเป็นรากศัพท์เดิมก่อน แล้วจึงนำคำลงท้ายมาต่อกับรากศัพท์เดิมนั้น
8. ถ้าใช้คำอุปสรรคหรือปัจจัยมาใช้ ต้องเป็นคำในภาษาเดียวกัน
9. ชื่อที่จะตั้งไม่ควรใช้คำคุณศัพท์ที่ใช้เป็นคำนามได้
10. ชื่อที่จะตั้ง ถ้ามีกฎการลงท้ายชื่อ ให้ปฏิบัติตามกฎนั้น

หลักการตั้งชื่อ Division และ Subdivision

1. ชื่อ Division ให้เลือกคำภาษาละตินที่แสดงลักษณะของ Division แล้วลงท้ายด้วย - PHYTA เว้นแต่พวกเห็ดราให้ลงท้ายด้วย - MYCOTA เช่น Bryophyta, Basidiomycota ฯลฯ
2. ชื่อ Subdivision ให้เลือกคำภาษาละตินที่แสดงลักษณะของ Subdivision แล้วลงท้ายด้วย - PHYTINA และเห็ดราให้ลงท้ายด้วย - MYCOTINA

หลักการตั้งชื่อ Class และ Subclass

ให้ใช้หลักการเดียวกันกับการตั้งชื่อ Division แต่ให้ลงท้ายดังนี้

1. แอลจี ลงท้าย Class ด้วย - PHYCEAE และลงท้าย Subclass ด้วย - PHYCIDAE เช่น Cyanophyceae ฯลฯ
2. เห็ดรา ลงท้าย Class ด้วย - MYCETES และลงท้าย Subclass ด้วย - MYCETIDAE เช่น Ascomycetes ฯลฯ
3. Cormophyta ลงท้าย Class ด้วย - OPSIDA และลงท้าย Subclass ด้วย - IDAE เช่น Lycopsida ฯลฯ

หลักการตั้งชื่อ Order และ Suborder

1. ให้ต่อท้ายรากศัพท์ของชื่อ Family ที่อยู่ในสังกัดซึ่งจะนำมาตั้งเป็นชื่อ Order ด้วย - ALES และตั้งเป็นชื่อ Suborder ด้วย - INEAE เช่น Annonales, Malvaceae ฯลฯ
2. ห้ามตั้งชื่อ Order หรือ Suborder จากชื่อของ Family ที่สังกัดอยู่ใน Order อื่น

หลักการตั้งชื่อ Family และ Subfamily

1. ชื่อ Family และ Subfamily ต้องเป็นคำคุณศัพท์พหูพจน์และใช้เป็นคำนามวลี
2. ให้ต่อท้ายรากศัพท์ของชื่อ Genus ที่อยู่ในสังกัด ซึ่งจะนำมาตั้งเป็นชื่อ Family ด้วย - ACEAE และตั้งเป็นชื่อ Subfamily ด้วย - OIDEAE เช่น Rosaceae, Begoniaceae, Rumicoideae ฯลฯ

ยกเว้นชื่อ Family ที่ใช้เรียกมานานและยังเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ แม้ว่าจะไม่ลงท้ายด้วย - ACEAE ก็ตาม ให้ถือว่าถูกต้องตามหลักอนุกรมวิธานคือ

Compositae	(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น Asteraceae)
Cruciferae	(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น Brassicaceae)
Gramineae	(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น Poaceae)
Guttiferae	(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น Clusiaceae)
Labiatae	(ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น Lamiaceae)

Palmae (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น *Arecaceae*)
 Umbelliferae (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็น *Apiaceae*)

3. ห้ามตั้งชื่อ Family หรือ Subfamily จากชื่อ Genus ที่สังกัดอยู่ใน Family อื่น

หลักการตั้งชื่อ Genus

1. ชื่อ Genus ต้องเป็นคำเอกพจน์และใช้เป็นคำนามวลี เช่น *Rosa*, *Gloriosa*, *Manihot*, *Rhododendron* ฯลฯ
2. ชื่อ Genus ที่จะตั้ง ห้ามมาจากคำศัพท์ที่ใช้อธิบายฐานวิชา เช่น *radicula*, *tuber*, *micropyle* ฯลฯ
3. ถ้าชื่อ Genus เป็นคำหรือพยางค์ที่แยกกันจะต้องมีเครื่องหมายยัติภังค์คั่นไว้เสมอ เช่น *Uva - ursi* ฯลฯ
4. ชื่อ Genus ที่จะตั้ง **ไม่ควร** เป็นชื่อดังต่อไปนี้
 1. บุคคลนอกวงงานพฤกษศาสตร์หรือธรรมชาติวิทยา
 2. ไม่เป็นชื่อที่คล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกัน เช่น

<i>Iris</i>	กับ	<i>Iria</i>
<i>Monochaete</i>	กับ	<i>Monochaetum</i>
<i>Pleuripetalum</i>	กับ	<i>Pleuropetalum</i>
<i>Symphostemon</i>	กับ	<i>Symphostemon</i>
<i>Peltophorus</i>	กับ	<i>Peltophorum</i>

 ฯลฯ
5. ชื่อ Genus ที่ตั้งขึ้นใหม่จากการแยก genus เดิมออกไปเป็นหลาย genera ควรให้เพศของชื่อ Genus ที่ตั้งใหม่เป็นเพศเดียวกับเพศของชื่อ Genus เดิม
6. ชื่อ Genus ที่ตั้งจากคำรวม ให้ปฏิบัติดังนี้
 1. ถ้าคำแต่ละพยางค์มีความหมายเด่นชัดให้รวมได้ เช่น *Hydro + phyllum* เป็น *Hydrophyllum*
 2. ถ้าคำรวมพยางค์แรกลงท้ายด้วยสระ และพยางค์หลังขึ้นต้นด้วยสระ ให้ตัดสระท้ายของพยางค์แรกออกแล้วจึงสนธิกัน เว้นแต่พยางค์ของภาษากรีกที่พยางค์แรกลงท้ายด้วย “y” และ “i” ไม่ต้องตัดออกให้รวมได้เลย เช่น

Chryso + anthemum เป็น Chrysanthemum, Poly + anthus เป็น Polyanthus,
Meli + osma เป็น Meliosma ฯลฯ

3. ถ้าคำรวมพยางค์แรกลงท้ายด้วยสระ และพยางค์หลังขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ถ้าเป็นภาษากรีกให้รวมได้เลย เว้นแต่ตัวท้ายของพยางค์แรกเป็น “a” ให้เปลี่ยนเป็น “o” ก่อนนำไปรวม เช่น Poly + gonum เป็น Polygonum, Hemera + callis เป็น Hemerocallis แต่ถ้าเป็นภาษาละตินให้เปลี่ยนสระ ตัวท้ายของพยางค์แรกเป็น “i” แล้วต่อด้วยพยางค์หลัง เช่น Mentha + folius เป็น Menthifolius ฯลฯ

4. ถ้าคำรวมพยางค์แรกลงท้ายด้วยพยัญชนะและพยางค์หลังก็ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ให้ต่อท้ายพยางค์แรกด้วยสระ “o” ในภาษากรีกและ “i” ในภาษาละติน ก่อน แล้วจึงนำมาสมาสกัน เช่น Odont + glossum เป็น Odontoglossum, Cruc + formis เป็น Cruciformis

7. ชื่อ Genus ที่จะตั้งเป็นเกียรติแก่บุคคลในวงการพฤกษศาสตร์หรือธรรมชาติวิทยา หญิงหรือชายก็ตาม ให้ทำชื่อเป็นรูปเพศหญิงหมด และ

1. ถ้าชื่อบุคคลลงท้ายด้วยสระ ให้ต่อท้ายด้วย “a” เว้นแต่ลงท้ายชื่อด้วย “ea” ก็ให้ใช้ได้เลย เช่น

Otto เป็น Ottoa

Collae เป็น Collaea

Correa เป็น Correa

ฯลฯ

2. ถ้าชื่อบุคคลลงท้ายด้วยพยัญชนะ ให้ต่อท้ายด้วย “-ia” เว้นแต่ชื่อนั้นลงท้ายด้วย “er” ให้ต่อท้ายด้วย “-a” และถ้าเป็นภาษาละตินซึ่งลงท้ายด้วย “us” ให้ตัด “us” ออกเปลี่ยนเป็น “ia” เช่น

Bauhin เป็น Bauhinia

Kerner เป็น Kerneria

Dillenius เป็น Dillenia

ในการตั้งชื่อในระดับอนุกรมวิธานที่ต่ำกว่า genus จำเป็นจะต้องรู้จักเพศของชื่อ genus ก่อน เพราะชื่อที่จะตั้งนั้นจะต้องมีเพศเดียวกันกับเพศของชื่อของ genus จึงมีข้อสังเกตดังนี้

1. ดูจากพจนานุกรมละตินหรือกรีก แล้วกำหนดเพศตามนั้น ยกเว้นคำว่า - Adonis, Diospyros, Strychnos, Orchis, Stachys และ Hemerocallis ให้ถือเป็นเพศหญิง

2. ชื่อ Genus ที่เป็นคำรวมตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป ให้ถือเพศของพยางค์หลังเป็นหลักกำหนดเพศของชื่อของ Genus เช่น

1. พยางค์หลังลงท้ายด้วยคำว่า - codon, - myces, - odon, - panax, - pogon, - stemon, - gaster, - anthos, - anthus, - chilos, - chilus, - cheilos, - carpos และ - carpus ถือเป็นเพศชาย

2. พยางค์หลังลงท้ายด้วยคำว่า - achne, - chlamys, - daphne, - mecon, - osma, - carpa, - carpaea ถือเป็นเพศหญิง

3. พยางค์หลังลงท้ายด้วยคำว่า - ceras, - dendron, - nema, - stigma, - stoma, - carpon, - carpum, - carpium ถือเป็นไม่มีเพศ

หลักการตั้งชื่อ Species

1. ชื่อ Species ต้องตั้งตามเพศของชื่อของ Genus เสมอจะตั้งแต่ชื่อของ Species โดยไม่มีชื่อ Genus ไม่ได้ อักษรนำหน้าชื่อ Species เป็นอักษรพิมพ์ตัวเล็กเสมอ และถ้าเป็นชื่อที่มาจากคำสองคำ ให้เขียนรวมกันหรือมียัติภังค์คั่น เช่น

Barleria cristata

Atropa bella - donna

Geranium robertianum

ฯลฯ

2. ชื่อ Species ที่จะตั้ง จะใช้สัญลักษณ์ประกอบไม่ได้ ต้องเปลี่ยนเป็นอักษรแล้วมียัติภังค์คั่นนำ เช่น

Scandix pecten ♀ เขียนเป็น

Scandix pecten - veneris

Veronica anagallis ▽ เขียนเป็น

Veronica anagallis - aquatica

3. ชื่อ Species จะตั้งซ้ำกับชื่อ Genus ก็ได้ เช่น *Linaria linaria*

4. ชื่อ Species ที่จะตั้ง ไม่ควรให้คล้ายกันหรือใกล้เคียงกัน เช่น

chinensis	กับ	sinensis
ceylanica	กับ	zeylanica
polyanthemus	กับ	polyanthemus
pteroides	กับ	pteroideus

ฯลฯ

5. ชื่อ Species ที่จะตั้งตามชื่อภูมิศาสตร์ ให้ลงท้ายด้วย - ensis, - (a)nus, - inus, - ianus, - icus หรือคำในกลุ่ม เช่น

Siam	เป็น	siamensis
Japan	เป็น	japonicum
Java	เป็น	javanicus
Virginia	เป็น	virginiana

ฯลฯ

6. ชื่อ Species ที่จะตั้งเป็นเกียรติแก่บุคคลให้ใช้เป็นนามวลีหรือคุณศัพท์ และ

1. ถ้าชื่อบุคคลลงท้ายด้วยสระให้ต่อท้ายชื่อด้วย “i” เว้นแต่ลงท้ายด้วย “a” ให้ต่อท้ายชื่อด้วย “e” พร้อมทั้งเปลี่ยนอักษรนำหน้าชื่อจากอักษรพิมพ์ใหญ่ เป็นอักษรพิมพ์เล็ก เช่น

Bureau	เป็น	bureaui
Balansa	เป็น	balansae

2. ถ้าชื่อบุคคลลงท้ายด้วยพยัญชนะ ให้ต่อท้ายชื่อด้วย “ii” เว้นแต่ลงท้ายด้วย “er” จึงต่อด้วย “i” เช่น

Craib	เป็น	craibii
Winit	เป็น	winitii
Merkus	เป็น	merkusii
Kerner	เป็น	keneri

3. ถ้าต้องการให้ชื่อนั้นเป็นคุณศัพท์ให้ลงท้ายชื่อด้วย - anum, - ana, - anus เช่น

Geranium robertianum

Verbena hasslerana

Andropogon gayanus

4. ถ้าเป็นชื่อของผู้หญิงให้ต่อท้ายชื่อด้วย “ae” หรือ “e” หรือ “is” เช่น

Cypripedium hookerae

Scabiosa olgae

Rosa beatricis

ระเบียบวิธีปฏิบัติ

ในการบัญญัติชื่อพฤกษศาสตร์ของพันธุ์พืชนั้น มีระเบียบวิธีปฏิบัติเพื่อให้พรรณไม้ชนิดต่าง ๆ ที่รู้จักกันในโลก มีชื่อที่เป็นมาตรฐานสากล เพื่อความเข้าใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของนักพฤกษศาสตร์ทั่วโลก ชื่อนี้เรียกว่า ชื่อพฤกษศาสตร์ ประกอบด้วยคำในลักษณะภาษาละติน 2 คำ เขียนแยกเป็น 2 วรรค คำวรรคแรกเป็นชื่อของสกุลพืช ตัวอักษรที่นำหน้าคำในวรรคนี้เขียนด้วยอักษรพิมพ์ตัวใหญ่เสมอ คำในวรรคนี้อาจเขียนไว้โดยไม่มีคำวรรคหลังมาเสริมก็ได้ คำวรรคที่สองเป็นชื่อแสดงลักษณะเฉพาะของชนิด (specific epithet) ตัวอักษรที่นำหน้าคำในวรรคนี้เขียนด้วยอักษรพิมพ์ตัวเล็กเสมอ คำในวรรคนี้จะเขียนไว้โดด ๆ โดยไม่มีคำชื่อสกุลมาประกอบไว้ข้างหน้าไม่ได้ เพราะจะไม่แสดงความหมายของชื่อพฤกษศาสตร์อย่างสมบูรณ์ได้เลย

ด้วยเหตุที่ชื่อพฤกษศาสตร์ ประกอบขึ้นด้วยชื่อของหน่วยจำแนก 2 ชื่อ จึงเรียกวิธีการตั้งชื่อพฤกษศาสตร์นี้ว่า “การเรียกชื่อระบบทวินาม (binomial nomenclature system)” ในบางครั้งมักจะพบว่าในส่วนที่ต่อจากชื่อพฤกษศาสตร์ จะมีกลุ่มอักษรรวมอยู่เป็นวรรคที่สามเป็นอักษรย่อชื่อของผู้ขนานนามขึ้นทำเนียบของพืชนั้น อักษรตัวนำของวรรคที่สามนี้เขียนด้วยอักษรพิมพ์ตัวใหญ่

เฉพาะในส่วนที่เป็นชื่อพฤกษศาสตร์นั้น ถ้าเป็นเอกสารที่ใช้ตัวเรียงพิมพ์ จะเรียงพิมพ์ด้วยตัวเรียงระบบอักษรเอนเสมอ แต่ถ้าเป็นเอกสารที่ใช้ตัวพิมพ์ดีดหรือเขียนด้วยลายมือ จะต้องขีดเส้นใต้กำกับไว้ทั้งสองวรรค และในกรณีที่มีการรวบรวมเรียงชื่อของพืชหลายชนิดในสกุลเดียวกันไว้ในลำดับต่อเนื่องกันแล้ว ชื่อสกุลของพืช

ที่ถัดจากชนิดแรกลงมาอาจเขียนย่อเพียงใช้อักษรนำตัวเดียวและกำกับไว้ด้วยมหัพภาค
ก็ได้ เช่น *Cycas japonica*, *C. revoluta*, *C. rumphii*, *C. siamensis* เป็นต้น

ชื่อพฤกษศาสตร์ที่จะนำมาใช้เป็นชื่อมาตรฐานสากลได้นั้น จะต้องผ่านการตรวจสอบ
และประกาศรับรองโดยสภาพฤกษศาสตร์สากลระหว่างประเทศเสียก่อน ขั้นตอน
กระบวนการในการตรวจสอบรับรองนี้ มีรายละเอียดค่อนข้างซับซ้อนยุ่งยาก จึงจะยังไม่นำ
มากล่าวไว้ในที่นี้